

S. Solch: Den ærede Ordfører har ligesom forvaret sig imod en eventuel Kritik over Kontorholdsudvalget for Kniberi. Jeg tror, at det er forsaavidt overflødigt, som Ingen har tænkt paa at ville kritisere Kontorholdsudvalget i den Henseende. Jeg skal som Høires Repræsentant i dette Udvalg villig erkjende, at hele Udvalget, altsaa ogsaa den ærede Ordfører, har i det Hele set meget velvillig paa dette Lovforslag, hvilket jo fremgaar af de saa Endringer om Nedsættelser, som der er, og som oveniikjøbet ere temmelig ubetydelige; men dette har jo sin Grund i, at Sagen ganske vist fra Ministeriets Side er behandlet ganske efter de Principer, som have været gjorte gjældende gennem Kontorholdsudvalgene i adskillige Aar, og vistnok behandlet med al den Økonomi, som et Udvalg som Kontorholdsudvalget kun kan ønske, saa at der forsaavidt har været fuld Overensstemmelse om hele den Aand, i hvilken Sagen har været behandlet. Det eneste Spørgsmaal, som altsaa kan antages at ville give Anledning til nogen Diskussion her i Salen, og hvorom Meningerne jo ere delte baade i Udvalget og, som det kan antages, ogsaa her i Salen, er Spørgsmaalet om, hvorledes disse Embedsmænd i Fremtiden skulle have deres Portoudlæg godtgjort. Formaålet med at tilstaa de paagjældende Embedsmænd Portogodtgjørelse maa jo være, at der tilflyder Befolkningen saamange skriftlige Meddelelser, som Tjenestens Lærv udfolder, og at det sker saa hurtigt og sikkert som nødvendigt, og endelig at der ikke for Embedsmændene opstaar noget Tab derved, og heller ikke at de have nogen Fordeel deraf. Disse Formaal tror jeg paa ingen Maade ere opnaaede ved den hidtidige Ordning; thi det maa være Alle bekjendt, at meget ofte lade saadanne skriftlige Meddelelser vente paa sig. Der besørjes ofte Breve „ved Seilighed“, som ikke burde besørjes paa den Maade, og meget ofte hænder det, at En eller Anden, som kommer ind paa et Kontor, faar et Brev med sig til sin Nabo; han beholder det i sin Lomme, og bagefter viser det sig da, at Meddelelsen ikke er kommen paa rette Sted. Der er ingen Tvivl om, at der maa findes adskillige Embedsmænd, som under Trykket af, at Expeditionerne dog skulle gaa tilbørlig for sig, komme til at sætte Penge til; men de maa dog ogsaa tage noget Hensyn til Udgifterne, naar blot at Tjenesten ikke skal komme til at lide derved. I mange af de Tilfælde, hvor Undersøgelsen angaaende Udlæg til Porto viser, at Embedsmændene ikke har havt Tilfætning, er Grunden altsaa vistnok den, at han har søgt at hjælpe sig frem paa en saadan Maade, at det kommer til at gaa ud over Tjenesten; men det lader sig ogsaa meget let paa vise, hvorledes adskillige Embedsmænd have havt ikke ubetydelige Tab ved den hvert femte Aar fastsatte Portogodtgjørelse, dels fordi Forretningerne i Løbet af fem Aar, ialtsald hidtil, ere til-

tagne, dels navnlig fordi Postvæsenet har været i stadig Fremgang. Naar jeg nu ser hen til de Portofatter, som Udvalgets Flertal og Mindretal have været enige om at ansætte efter de foreliggende Beretninger og efter de hidtil fulgte Regler, vil det vise sig, naar jeg blot tager Embederne paa § 2, at det er klart, at adskillige af de Embedsmænd, som der her er Tale om, have virkelig havt en ikke ringe Tilfætning. Lager jeg saaledes Embedet i Hjørring med Venneberg Herred, har Udvalget foreslaaet en Portogodtgjørelse af 202 Kr., medens der ved Loven af 24de Marts 1877 var bestemt 145 Kr. Jeg maa her gjøre opmærksom paa, at det nye Forslag er fremkommet efter Indberetningen om, hvad der i Virkeligheden er medgaaet, og altsaa har der her været et Tab for Embedsmændene af 57 Kr. Lager man Hensyn til Børglum Herred, er der nu foreslaaet en Portogodtgjørelse af 285 Kr., medens den efter den nævnte Lov var 195 Kr., der har altsaa været et Tab af 90 Kr. for denne Embedsmænd. For Embedet i Lhisted er der nu foreslaaet 220 Kr.; ved den nævnte Lov var der bestemt 92 Kr.; der har altsaa været et Tab af 128 Kr. Ved Bølling og Nørre Herred bliver Forskjellen 127 Kr., ved Bjerre Herred 70 Kr., ved Høsting-Næs Herreder 130 Kr. Dette er tilstrækkeligt til at vise, at for Embedsmændene er det en høist ufordelagtig Ordning, der nu findes Sted. Man kan have hvilken som helst Formening man vil, om det Ræsende i de Lønninger, som ere tilstaaede disse Embedsmænd, men man kan ikke finde det rimeligt og billigt, at den Løn, man tilstaaar dem, ikke helt skal kunne benyttes af dem til deres egen og deres Families Fornødenheder, men maa anvendes paa denne Maade i Stats-tjenestens Interesse. Det kan ikke have været Thingets Hensigt at skabe en saadan Ordning, og saa bliver altsaa Spørgsmaalet: Er der nogen Mulighed for at indføre en Ordning, der indeholder fornøden Garanti for, at ingen Misbrug skal finde Sted, og hvorved disse Tab for Embedsmændene kunne undgaaes samtidigt med at Tjenestens Lærv varetages. Det forekommer mig da, at den ærede Ministers Forslag, som gaar ud paa, at Portoudlæg skal godtgjøres den vedkommende Embedsmænd efter Regning, indeholder al mulig Betryggelse, naar Tjenestefrimærker bringes i Anvendelse; thi Anordningen af 21de Marts 1871 foreskriver jo, hvorledes Kontrol skal udøves i Tilfælde af, at Tjenestefrimærker anvendes. Vedkommende Embedsmænd skal betale sine Frimærker kontant paa Postkontoret og være forsynet med Postkontorets Kvittering, og kun mod denne Kvittering faar han sit Udlæg godtgjort af Statskassen. Spørgsmaalet bliver da nærmest, om disse Tjenestefrimærker kunne misbruges. De skulle selvfølgelig kun anvendes i Tjenestefager, og den Frygt, man da har — jeg har ialtsald hørt den komme tilorde — er efter min Mening